

KİTAP ÖZETLERİ: SİMYACI (Paulo Coelho)

Delikanlının adı Santiago idi... Söylediklerini koyunların anlayabildiğine her zaman inanmıştı. Bundan dolayı, kendisini etkileyen kitapların bazı bölümlerini kimi zaman onlara okur; kimi zaman da kırlarda dolaşan bir çobanın yalnızlığından ya da yaşama sevincinden söz ederdi onlara; kimi de uğramayı alışkanlık haline getirdiği kentlerde gördüğü son yenilikleri anlatırdı.

Üst üste gördüğü aynı düşün ne anlama geldiğini öğrenmek için yaşlı bir çingene kadına gitti. "Kadın düşler Tanrının diliyle konuşurlar. Tanrı dünyanın diliyle konuşursa bunun yorumunu yapabilirim. Ama senin ruhunun diliyle konuştuğu zaman bunu yalnızca sen anlayabilirsin." dedi.

"Aynı düşü iki kez üst üste gördüm. Koyunlarımla bir otlaktaydım. Derken bir çocuk göründü ve koyunlarla oynamaya başladı ve sonra çocuk birden elimden tutuyor, beni Mısır Piramitlerine götürüyor. Buraya gelersen, gizli bir hazine bulacaksın, diyor. Ve tam bana hazinenin yerini göstereceği sırada uyanıyorum. İki kez oldu."

Dünya dilinde bir düş bu dedi kadın, "Yorumum şöyle: Mısır Piramitlerine gitmelisin. Neyin nesidir bunlar bilmiyorum, ama bir çocuk gösterdiğine göre, gerçekten vardır bunlar. Orada bir hazine bulup zengin olacaksın."

Çoban oradan ayrıldı. Güneşin alçalmasını beklerken Tarifa pazarından aldığı kitabı okumaya başladı. Okumaya iyice daldığı sırada yaşlı bir adam geldi yanına oturdu. Çobanın okuduğu kitaba baktı ve "Bütün kitaplar gibi aynı şeyden söz eden bir kitap." dedi. "İnsanların kendi yazgılarını seçmek şansından yoksun bulduklarından söz ediyor ve sonunda da, dünyanın en büyük yalanına inandığını söylüyor."

Yaşlı adam "Şalem Kralı Melkisedek" olduğunu söyledi kendisinin. "Peki dünyanın en büyük yalanı ne?" diye sordu delikanlı.

"Hayatımızın belli bir anında, yaşamımızın denetimini elimizden geçiririz ve bunun sonucu olarak hayatımızın denetimi yazgının eline geçer. Dünyanın en büyük yalanı budur." Yaşlı adam yere eğilip bir ince dal parçası aldı ve kumun üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

Yaşlı adam delikanlıya "Kişisel Menkıbeni gerçekleştirmek gücüne sahipsin." dedi. Delikanlı "Kişisel Menkıbe"nin ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Senin her zaman gerçekleştirmek istediğin şeydir. Hepimiz, gençken, Kişisel Menkıbe'mizin ne olduğunu biliriz." dedi yaşlı adam.

"Hayatın bu döneminde, her şey açık seçiktir, her şey mümkündür ve hayal kurmaktan, hayatında gerçekleştirmek istediği şeylerin olmasını istemekten korkmaz. Ama zaman geçtikçe, gizemli bir güç, Kişisel Menkıbe'nin gerçekleştirilmesinin olanaksız olduğunu kanıtlamaya başlar. Olumsuz gibi görünen güçlerdir bunlar, ama aslında sana Kişisel Menkıbe'ni nasıl gerçekleştireceğini öğretirler. Zihnini ve iradeni bunlar hazırlar, çünkü dünyada bir büyük gerçek vardır: Kim olursan ol, ne yaparsan yap, bütün yüreğinle gerçekten bir şey istediğin zaman, Evrenin Ruhu'nda bu istek oluşur. Bu senin yeryüzündeki özel görevindir. Kendi Kişisel Menkıbesini gerçekleştirmek insanların biricik gerçek yükümlülüğüdür. Her şey bir ve tek şeydir. Ve bir şey istediğin zaman bütün Evren arzunun gerçekleşmesi için işbirliği yapar."

Yaşlı adam, alanın köşesinde, kırmızı arabasında patlamış mısır satan adamı gösterdi. "Yaşlandığı zaman bir aylığına Afrika'ya gidecek. İnsanın düşlediği şeyi gerçekleştirmesi için her zaman olanak bulunduğunu bir türlü anlamadı."

Delikanlı Karar vermek, alıştığı şeyle sahip olmayı çok istediği şey arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Koyunlar, tüccarın kızı, Endülüs kırları onun Kişisel Menkıbesinin menzillerinden başka bir şey değillerdi. Ertesi gün öğleyin yaşlı adamın yanına gitti. Yanında altı koyun götürdü yaşlı adamın hazinenin yerini söylemek için istediği sürünün on da biri.

"Çok şaşırdım," dedi yaşlı adama. "Arkadaşım, sürüyü satın aldı hemencecik. Ömür boyu çoban olmayı hayal ettiğini söyledi bana. Yaşlı adam "Çünkü hayat senin Kişisel Menkıbe'ni yaşamanı istiyor." dedi.

"Hazine nerede?" diye sordu delikanlı.

"Mısır'da, Piramitlerin yanında. Hazineye ulaşmak için işaretlere dikkat etmen gerekiyor. Tanrı, herkesin izlemesi gereken yolu yeryüzüne çizmiştir, yazmıştır. Senin yapman gereken, senin için yazdıklarını okumak yalnızca."

"Al!" dedi, göğüslüğünün ortasına kakılmış biri beyaz, biri siyah iki taş çıkartarak. "Birinin adı Urim, ötekinin adı da Tummin'dir. Siyah olanı 'evet' demektir, beyaz olanı 'hayır'anlamına gelir. İşaretleri yorumlamayı başaramadığın zaman sana yardım ederler. Ama her zaman nesnel sorular sor. "Her şeyin bir ve tek şey olduğunu asla unutma. Simgelerin dilini unutma. Ve özellikle, Kişisel Menkıbe'nin sonuna kadar gitmeyi unutma."

Melkisedek, limandan uzaklaşan küçük gemiye baktı. Genç çobanı bir daha hiç görmeyecekti. Ama işinin özelliği bu. Tanrıların dilekleri olamaz, çünkü tanrıların Kişisel Menkıbeleri yoktur. Bununla birlikte Şalem Kralı, yüreğinin derinliklerinden, delikanlının başarıya ulaşmasını diledi.

Delikanlı artık Mısır'daydı, koyunların satışından da oldukça önemli bir para sağlamıştı ve paranın büyüğü bir gücü olduğunu biliyordu. Yaşlı kral ona simgelerden söz etmişti. Boğaz'ı geçerken simgeleri düşünmüştü. Evet, onun nelerden söz ettiğini çok iyi biliyordu: Endülüs kırlarında geçirdiği zaman içinde, izlemesi gerekli yolla ilgili işaretleri yeryüzünde ve gökyüzünde okumaya alışmıştı.

Genç çoban bir kahvede otururken bir Arap çocuğun İspanyolca konuştuğunu duydu ve ona Piramitlere gitmek istediğini söyledi. "Koskoca Sahra Çölü'nü geçmek gerek," dedi Arap çocuk."Bunun için de para gerekir. İlkın yeterince paran var mı bakalım, bunu bilmek isterim."

Parasını cebinden çıkartıp yeni arkadaşına gösterdi çoban. Arap çocuk paralar bende kalsın, dedi saydı ve cebine koydu. Delikanlı yeni arkadaşının üzerinden gözlerini ayırmıyordu. Bütün parasının artık onun ellerinde olduğunu unutmuyordu. Ancak bir an güzel bir kılıca ilişti gözleri "Satıcıya kılıcın fiyatını soruver," dedi arkadaşına. Ama hiçbir yerde, kesinlikle hiçbir yerde, arkadaşının gölgesi bile yoktu.

"Bütün bunlar aynı güneşin doğup batışı arasında oldu." diye düşündü. Ağlamaya utanıyordu. Koyunlarının karşısında hiçbir zaman ağlamamıştı Ağladı. Tanrı adil olmadığı için, kendi düşlerine inanan insanları bu şekilde ödüllendirdiği için ağladı. İçinde ne var diye bakmak için heybesini açtı; gemideyken yediği börekten bir parça kalmıştı belki. Ama kocaman kitaptan, yamçıdan ve yaşlı adamın kendisine verdiği o iki taştan başka bir şey bulamadı. Hazinesiydi onun bu taşlar.

"Bir şeyi gerçekten istersen," demişti yaşlı adam ona, "onu gerçekleştirmen için bütün evren işbirliği yapar." Yaşlı adamın kutsamasının hâlâ kendi üzerinde olup olmadığını sordu. Taşlardan birini çıkardı. "Evet" idi çıkan taş.

"Hazinemi bulacak mıyım?" diye sordu. Elini heybeye soktu, taşlardan birini almak istedi. Ama taşlar, heybedeki bir delikten aşağı düştüler. Heybede bir delik olduğunu fark etmemişti. Urim ile

Tummim'i yerden alıp heybeye koymak için eğildi. Ama onları görünce bir başka cümle anımsadı: "Simgelere saygılı olmayı ve onları izlemeyi öğren," demişti yaşlı kral.

"Bir hazine peşine düşmüş bir serüvenciyim ben," diye düşündü, yorgunluktan bitkin durumda uykuya dalmadan önce. Uyandığında sabah olmuştu. Genç çoban bir billuriye dükkanının vitrininin önünde durdu. "İsterseniz, dedi, bu vazoları temizleyebilirim."

Heybesindeki Yamçıyı çıkardı ve vazoları silmeye başladı. Yarım saat içinde, vitrinde bulunan bütün kristalleri silmişti. Bu süre içinde, iki müşteri gelip birçok billuriye aldı. "Haydi yemeğe gidelim," dedi billuriye tüccarı. "Aslında herhangi bir şey temizlemen gerekmezdi. Kuran'ın yasası aç insanları doyurmayı buyurur."

"Peki öyleyse neden benim bunu yapmama izin verdiniz?" diye sordu delikanlı.

"Çünkü kristaller kirliydi. Ve ikimizin de kafamızdaki kötü düşünceleri temizlememiz gerekiyordu... Dükânımda çalışmanı isterdim. Bugün sen kristalleri silerken iki müşteri geldi: Bu, iyiye işaret."

Üç ay geçti delikanlı altı ay daha böyle çalışırsa İspanya'ya dönüp altmış koyun alabileceğini hesapladı. Pazar yerinde yaşadığı şu malum sabahtan bu yana, Urim ve Tummim'e bir daha başvurmamıştı. "Her zaman, ne istediğini bilmek zorunda olduğunu anımsa," demişti yaşlı kral. Kendisiyle gurur duyuyordu. Önemli şeyler öğrenmişti. Altı ay daha geçti dükkana delikanlının yeni fikirleriyle yeni yeni müşteriler gelmeye başladı.

Öyle zamanlar vardır ki, insan hayat ırmağının akış yönünü değiştiremez. Delikanlı, güneş doğmadan uyandı. Afrika anakarasına ayak bastığından bu yana tamı tamına on bir ay dokuz gün geçmişti. Özellikle bugün için satın almış olduğu beyaz renkli Arap kılığını giyindi. Deve derisi bir halkayla sarılı türbanını başına geçirdi. Sonunda yeni sandaletlerini giyip gürültüsüzce aşağı indi. Çöl kokusu taşıyarak esen rüzgârın uğultusundan başka bir ses duymuyordu.

Yüklüce bir para tutuyordu elinde. Yüz yirmi koyun, dönüş bileti ve kendi ülkesi ile şu anda bulunduğu ülke arasında bir ihracat-ithalat ruhsatı almaya yetecek kadar para. "Ben bugün gidiyorum," dedi delikanlı, "Koyunlarımı almaya yetecek kadar param var. Sizin de Mekke'ye gidecek kadar paranız var."

Delikanlı odasına gitti ve eşyalarını topladı. Sokakta karşısına çıkan ilk çocuğa armağan etmeyi düşündüğü yamçıyı heybeden çıkartırken yere iki taş düştü: Urim ile Tummim. "Hayallerinden asla vazgeçme," demişti yaşlı kral. "Simgelere dikkat et." Urim ile Tummim'i yerden aldı.

Yeryüzünde herkesin anladığı bir dil vardır ve kendisi, dükkânı geliştirirken bu dilden yararlanmıştı. Bu coşkunun dilidir, arzu edilen ya da inanılan bir şeyi gerçekleştirmek için sevgi ve tutkuyla yapılan girişimlerin dilidir. "Bir şeyi gerçekten istediğin zaman, arzunu gerçekleştirmeni sağlamak için bütün evren işbirliği yapar," demişti yaşlı kral.

Urim ile Tummim'i elinde tutuyordu ve bu iki taş, yaşlı kralın gücünü ve iradesini kendisine aktarıyordu. "Koyunlarıma neden kavuşmak istediğimi çok iyi biliyorum. Koyunları çoktandır tanıyorum; insana fazla yük olmazlar ve sevebilirim onları; hazinemi çöl gizliyor, ama çölü sevecek miyim, sevmeyecek miyim, bunu bilmiyorum. Hazineyi bulamayacak olursam, gene yurduma dönebilirim. İşte, hayat ihtiyacım olan parayı bir anda verdi bana ve gereken zamanım da var. Öyleyse neden olmasın?" Urim ile Tummim'i eline aldı; bu iki taş sayesinde, işte yeniden hazinenin izini sürüyordu, "Ben her zaman kendi Kişisel Menkibesini yaşayanların yanındayım," demişti yaşlı kral.

...

İngiliz, dünyanın en büyük kütüphanelerine gitmiş, simyacılıkla ilgili en önemli, en ender kitapları satın almıştı. Bu kitaplardan birinde, ünlü bir Arap simyacıdan bundan yıllar önce Avrupa'yı ziyaret ettiğini okumuştur. Kitapta, bu Arap simyacıdan iki yüzyılı aşkın bir süre önce Felsefe Taşı'nı ve Ebedi Hayat İksiri'ni keşfettiğini yazıyordu Kendinden geçen İngiliz, müthiş heyecanlanmıştı. Bunun üzerine, önceden yapmış olduğu bütün anlaşmaları bozdu, en önemli kitaplarını yanına aldı ve işte dışarıda büyük bir kervan Sahra'yı geçmek üzere hazırlanırken kendisi bir ahıra benzeyen bu ambarda bekliyordu. İngiliz'in bulunduğu binaya, çantalar yüklenmiş bir Arap genci girdi ve onu selamladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu genç Arap. "Çöle," diye yanıtladı İngiliz ve tekrar okumaya daldı. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu. Arap genç de bir kitap çıkartıp okumaya başladı. Bir şeye karar vermek, başlangıçtan başka bir şey değildir. İnsan bir şeye karar verdiği zaman, karar verdiği sırada hiç öngörmediği, düşünde bile aklına gelmeyen bir yöne doğru, şiddetli bir akıntıya kapılıp gidiyordu. "Hazinemi aramaya karar verdiğimde, bir billuriye dükkânında çalışacağım hiç aklıma gelmemişti," diye içinden geçti, düşüncesini doğrulamak için. "Aynı şekilde, bu kervan, almış olduğum bir karara uygun olabilir, ama güzergâhı bir giz olarak kalacak her zaman delikanlı cebinden Urim ile Tummim'i çıkartıp onlarla oynamaya başladı.

Yabancı bir çığlık attı:"Bir Urim ile bir Tummim!" "Bunları bana bir kral armağan etti," dedi delikanlı. "Hayatta, her şey işarettir," dedi İngiliz, okumakta olduğu dergiyi kapatarak. "Evren, herkesin anlayacağı bir dilde var olmuştur, ama insanlar unutmuştur bu dili. Birçok şeyle birlikte bu Evrensel Dil'i arıyorum ben. Bu yüzden buradayım. Çünkü bu Evrensel Dil'i bilen birini bulmam gerekiyor. Bir Simyacı."

İngiliz, delikanlıya kendisini, elinde Urim ile Tummim'le bulmasının bir rastlantı olmadığını söyledi. Ona, onun da Simyacı'yı aramaya gidip gitmediğini sordu: "Rastlantı yoktur," dedi İngiliz. "İnsan, hayaline yaklaştıkça, Kişisel Menkıbe daha çok gerçek yaşama nedeni oluyor," diye düşündü delikanlı.

Kervan, gündoğusu yönünde yola koyuldu. Gün boyu yol alıyor, güneş azgınlaşmaya başlayınca mola veriyor, sonra güneş inmeye başlayınca tekrar yola koyuluyorlardı. Delikanlı,zamanının çoğunu kitap okumakla geçiren İngiliz'le pek konuşmuyordu.

Kim bilir bütün insanların geçmişine ve şimdisine tanıklık eden şu ünlü Evrensel Dil'i öğrenmekteydi belki? "Önseziler,"derdi annesi sık sık. Önsezilerin, içinde bütün insan hayatlarının bir bütün oluşturacak şekilde birbirine bağlandığı hayat ırmağının evrensel akışına ruhun yaptığı âni dalışlar olduğunu anlamaya başlamıştı: Öyle ki, her şey yazılı olduğu için, her şeyi bilebilirdik.

Delikanlı İngiliz'in kitaplarını okumaya başladıkça simyaya olan ilgisi de arttı. "Neden anlaşılması bunca güç bir dil kullanıyorlar?" diye sordu bir akşam İngiliz'e delikanlı.

"Anlamak için yeterince sorumluluk duyanların, yalnızca bunların anlayabilmeleri için," diye yanıtladı İngiliz. "Herkesin kurşunu altına dönüştürmeye kalkıştığını düşünün biraz. Bir süre sonra altının hiçbir değeri kalmazdı. Bir gün delikanlı, kitaplarını İngiliz'e geri verdi. "Epeyce bir şeyler öğrendiniz mi?" diye sordu İngiliz.

"Evrenin bir ruhu olduğunu ve bu ruhu anlayan kimsenin nesnelere dilini anlayacağını öğrendim. Birçok simyacıdan kendi Kişisel Menkıbesini yaşadığını ve sonunda Evrenin Ruhunu, Felsefe Taşı'nı, Ebedi Hayat İksiri'ni keşfettiklerini öğrendim."

İngiliz, "Sonunda geldik!" diye haykırdı. Ama delikanlı ağzını açmadı. Çölün sessizliğini öğrenmişti;karşısında duran hurma ağaçlarına bakmakla yetindi. Piramitlere ulaşmak için önünde hâlâ uzun bir yol vardı; ve bu sabah, bir gün, bir anıdan başka bir şey olmayacaktı onun için. Ama şimdi,

şimdiki andı, devecinin sözünü ettiği bayramdı; bu anı geçmişin dersleri ve geleceğin düşleriyle birlikte yaşamaya çalışıyordu. Bir gün, bu binlerce hurma ağacının görüntüsü yalnızca bir anı olacaktı. Ama bu anda, onun için gölgeyi, suyu ve savaşa karşı bir sığınağı simgeliyordu. Aynı şekilde, bozlayan bir deve bir tehlike işaretine dönüşebilir, hurma ağacı dizeleri de bir mucize yansıtabilirdi. "**Evrenin birden çok dili var,**" diye düşündü Simyacı, bildiği gizlerin bir bölümünü öğreteceği insanın bu kervanla geldiğini biliyordu. İşaretler bunun haberini vermişti.

Kervan sonunda bir vahaya geldi. Çölün sessizliği artık uzakta kalmıştı. Delikanlı sadece hazinesini düşünüyordu. "Sabırsız olma," diye tekrarladı, kendi kendine, "Devecinin dediği gibi, yemek zamanı gelince yemeğini ye. Yürüme zamanı gelince yürü."

Biraz dinlendikten sonra İngiliz'le birlikte simyacıyı aramaya başladılar. Bir genç kız gördü delikanlı. Omzunda bir testi taşıyordu ve başının çevresinde bir örtü vardı, ama yüzü açıktı. Delikanlı, Simyacı'yı sormak üzere yanına yaklaştı. O anda zaman durmuş gibi oldu; sanki Evrenin Ruhu, delikanlının önünde bütün gücüyle ortaya çıkıyormuş gibiydi. Kızın siyah gözlerini, gülümseme ile susma arasında karar veremeyen dudaklarını görünce dünyanın konuştuğu ve yeryüzünün bütün yaratıklarının yürekleriyle anladıkları dilinen temel ve en yüce bölümünü anladı delikanlı. Ve Aşk'tı bunun adı, insanlardan da çölden de daha eskiydi, tıpkı kuyunun yanında bu iki bakışın buluşması benzeri, iki bakışın buluştuğu her yerde, her zaman aynı güçle ortaya çıkardı. Dudaklar sonunda gülümsemeye karar verdi ve bir işaret bu, bütün ömrü boyunca bilmeden beklediği, kitaplarda, koyunların yanında, kristallerde ve çölün sessizliğinde aramış olduğu işaret.

Evrenin saf diliydi bu, herhangi bir açıklamaya gereksinimi yoktu, çünkü Evren'in sonsuz zamanda yoluna devam etmek için hiçbir açıklamaya gereksinimi yoktu. Delikanlı o anda, hayatının kadınının karşısında olduğunu ve kızın da hiçbir söze gerek duymadan bunu bildiğini biliyordu. Ve bu iki insan karşılaşınca ve gözleri buluşunca, bütün geçmiş ve bütün gelecek artık bütün önemini yitirir, yalnızca o an, ve gök kubbe altında her şeyin aynı El tarafından yazıldığı gerçekliği vardır.

Adın ne senin?" diye sordu delikanlı. "Benim adım Fatima," diye yanıtladı, gözlerini indirerek Simyacıyı sordu delikanlı ona bütün hastalıkları iyi eden bir adam tanıyıp tanımadığını sordu. Ve genç kız eliyle güney yönünü gösterdi. Sonra testisini doldurup uzaklaştı.

Ertesi gün, genç kızı beklemek için kuyuya gitti delikanlı. Fatima su doldurmak için kuyuya geldi. "Sana tek bir şey söylemek için geldim," dedi delikanlı, genç kıza. "Benim karım olmanı istiyorum. Seni seviyorum."

Genç kız testi taşırdı. "Seni her gün burada bekleyeceğim," diye konuşmasını sürdürdü delikanlı. "Piramitlerin yakınında bulunan bir hazineyi aramak için bütün çölü geçtim. Savaş benim için tam bir talihsizlikti. Aynı savaş, şimdi benim için bir talih, çünkü burada senin yanında kalıyorum."

Genç kız, "Küçükken, çölün bir gün bana hayatımın en güzel armağanını vereceğini hayal ederdim. Ve bu armağan verildi şimdi bana, bu armağan sensin. Ben senin düşlerinin ve Kişisel Menkıbe'nin bir parçasıyım." dedi.

Delikanlı Fatimadan ayrıldıktan sonra çölde bir taşın üzerine oturdu ve güneşin batışını, rüzgarın sesini, ayaklarının altındaki çakıl taşlarını hissetti. "İşte Evrenin Dili'ni kavıyorum, bu dünyada her şeyin bir anlamı var, atmacaların uçuşuna varıncaya kadar." Bir kadına duyduğu aşk için, içinde derin bir minnet hissetti: "İnsan sevince," diye düşündü, "nesnelere daha çok anlam kazanıyor." Bir an delikanlının gözünün önünde ani ve kısa bir görüntü belirdi: Silahlı bir birlik, elde kılıç vahayı işgal ediyordu. Görüntü hemen yok oldu ama bıraktığı etki çok canlıydı. "Her zaman işaretleri izle," demişti yaşlı kral. Fatima'yı düşündü. Sonra gördüğü görüntüyü anımsadı ve bunun gerçeklikten pek uzak olmadığını sezdi.

Bunu deveciye anlattı , Deveci hiçbir karşılık vermedi; delikanlının kendisine anlattığı şeyi anlıyordu. Deveci, bir savaşçı değildi ve şimdiye kadar kervanının güvenliği için kâhinlere danıştığı olmuştı.

Deveci, Tanrı'nın geleceği görmeye izin verdiği olağanüstü durumların neler olduğunu öğrenmek istedi. Delikanlı, Değişmek üzere yazılmış bir gelecek söz konusu olduğu zaman."dedi. "Tanrı delikanlıya bir geleceği göstermiş," diye düşündü deveci. "Kabile reislerinin yanına git," dedi deveci. "Onlara yaklaşan savaşçıları anlat."

Devecinin dediğini yaptı delikanlı. Ve gördüğü şeyleri anlattı . "Bizim burada kaç kuşaktır yaşadığımızı bildiği halde, çöl böyle bir şeyi bir yabancıya neden söylesin?" dedi bir kabile reisi. "Çünkü benim gözlerim henüz çöle alışmadı, bu nedenle alışmış gözlerin göremeyeceği şeyleri ben görebilirim." dedi delikanlı.

En yaşlı kabile reisi konuşmaya başladı. Bundan iki bin yıl önce, uzak bir ülkede, düşlere inanan bir adamı kuyuya attılar ve onu esir gibi sattılar. Bizim ülkenin tüccarları onu satın aldılar ve Mısır'a götürdüler. Ve hepimiz biliyoruz ki düşlere inanan kimse onları yorumlamasını da bilir. Firavun'un gördüğü, –çirkin ve cılız ineklerin, güzel ve semiz yedi tane ineği yediği– düş sayesinde bu adam, Mısır'ı kıtlıktan kurtardı. Adı Yusuf'tu bu adamın. Bir yabancı ülkede senin gibi o da yabancıydı ve aşağı yukarı senin yaşındaydı. Gelenek bize çölün mesajlarına inanmamızı söyler. Bildiğimiz her şeyi bize çöl öğretmiştir. Söylediklerini dikkate alacağız." dedi .

Çadırdan çıktı ve yürümeye başladı delikanlı kendi çadırı yirmi dakika yürüme mesafesindeydi. Birden bir gürlleme duydu ve görülmemiş şiddette esen bir rüzgârın etkisiyle ansızın yere yuvarlandı. Karşısında iri bir atın üzerinde siyahlar giyinmiş bir adam vardı ve, sol omzunda da bir şahin. Peçe takmıştı yalnızca gözleri görünüyordu. "Atmacaların uçuşunu yorumlamaya kim cesaret etti?" diye sordu. Sesi öylesine gürlledi ki, sanki Fayum'un elli bin hurma ağacı tarafından yankılandı.

"Ben cesaret ettim," dedi delikanlı Ve başını eğerek kılıç darbesine hazırlandı. "Evrenin Ruhunu hesaba katmadığınız için birçok insanın hayatı kurtulacak."

Kılıcın ucu delikanlının alnına dokundu. Kılıç öylesine keskindi ki bir damla kan belirdi. Kaçmak, aklına bile gelmemişti. Yüreğinin derinliklerinden garip bir neşe yayıldı içine: Kişisel Menkıbesi için ölecekti. Ve Fatima için. Uzun sözün kısası, simgeler doğruyu söylemişti.

"Kuşların uçuşunu neden yorumladın?"

"Ben yalnızca kuşların anlatmak istedikleri şeyi okudum. Vahayı kurtarmak istiyorlar."

"Sen kim oluyorsun da Tanrı'nın yazdığı yazgıyı değiştirmeye kalkışıyorsun?"

"Allah orduları yarattı, ama o, kuşları da yarattı. Allah bana kuşların dilini öğretti. Her şey aynı El tarafından yazılmıştır," dedi delikanlı.

"Kehânetlerine dikkat et. Bir şey yazılmışsa bundan kurtulmak olanaksızdır."

"Ben sadece bir ordu gördüm," dedi delikanlı. "Bir savaşın sonucunu görmedim." Süvari, delikanlının yanıtından hoşnut kalmış gibiydi.

"Bir yabancı, yabancı bir ülkede ne yapıyor?" diye sordu.

"Kişisel Menkıbemi arıyorum. Senin anlayabileceğin bir şey değil."

"Cesaretini sınavdan geçirmem gerekiyordu," dedi süvari.

"Cesaret, Evrenin Dili'ni arayan bir kimse için en büyük erdemdir."

"Savaşçılar gelirse ve başın güneş battıktan sonra hâlâ yerinde duruyorsa beni görmeye gel," dedi süvari.

"Nerede oturuyorsunuz?" diye haykırdı delikanlı, süvari uzaklaşırken Kırbaçlı el, güney yönünü işaret etti. Delikanlı böylece Simyacı'yla tanışmış oluyordu.

Ertesi sabah, Fayum'daki hurma ağaçlarının ortasında iki bin silahlı adam vardı. Daha güneş başucu noktasına yükselmeden, ufukta beş yüz savaşçı görüldü. Süvariler, vahaya kuzeyden girdi. Görünüşte, sanki barışçı bir seferdi, ama silahlarını beyaz maşlakların altına gizlemişlerdi. Vahanın ortasında bulunan büyük çadırın yanına gelince palalarını ve tüfeklerini ortaya çıkardılar. Ve boş çadıra saldırdılar. Vahanın adamları çöl süvarilerini çembere aldı. Yarım saat içinde, ortalığa dört yüz doksan dokuz ceset dağılmıştı. Çocuklar, hurmalığın öteki ucundaydılar ve hiçbir şey görmediler. Kadınlar çadırlarında kocaları için dua ediyordu ve onlar da hiçbir şey görmediler. Ortalığa yayılmış cesetler olmasaydı, vahanın sıradan, olağan günlerinden biri olduğu söylenebilirdi.

Kabile reisi, yabancı genci toplantı yerine çağırdı ve ona elli altın lira verdi. Sonra bir kez daha Yusuf'un, Mısır'da başına gelenleri anımsattı ve delikanlıdan bundan böyle "vahanın müşaviri" olmasını istedi.

Güneş tamamen batıp da ilk yıldızlar çıkmaya başlayınca (dolunay olduğu için çok pırıldamıyorlardı), delikanlı güney yönünde yürümeye başladı. Ve o tarafta yalnızca bir tek çadır vardı delikanlı orada oturup uzun süre bekledi. Ay iyice yükselince Simyacı görüldü. Omzunda ki ölü atmaca vardı. "Ben buradayım," dedi delikanlı.

"Buraya gelmemeliydiniz," diye yanıtladı Simyacı. "Yoksa Kişisel Menkıbeniz mi buraya gelmenizi istedi?" Simyacı attan indi ve kendisiyle birlikte gelmesi için delikanlıya işaret etti. Çadırın içinde yalnızca birkaç kitap dizisi, bir yemek fırını ve gizemli desenlerle işlenmiş halılar vardı, Simyacı bir ateş yaktı ve atmacaları pişirdi.

Delikanlı, bunların önceki gün görmüş olduğu atmacalar olup olmadığını düşündü. "Beni neden görmek istiyordunuz?" diye sordu delikanlı.

"İşaretler yüzünden," diye yanıtladı Simyacı. "Rüzgâr bana senin geleceğini söyledi. Ve yardıma ihtiyacın olacaktı."

"Hayır, sözünü ettiğiniz ben değilim. Öteki yabancı, İngiliz. Sizi o arıyordu."

"Beni bulmadan önce başka şeyler bulması gerekecek onun. Ama şimdi iyi yolda. Çöle bakmaya başladı."

"Ya ben?"

"Bir şey istediğimiz zaman, düşümüzü gerçekleştirmemiz için bütün Evren işbirliği yapar," dedi Simyacı, yaşlı kralın sözlerini tekrarlayarak.

Ben hazinene giden yolda sana kılavuzluk edeceğim."

"Kabileler arasında savaş var," diye tekrarladı delikanlı.

"Ama ben çölü tanıyorum."

"Ben hazinemi çoktan buldum. Bir devem var, billuriye dükkânından kazandığım para var, elli altın liram var. Ülkemde zengin bile sayılırım."

"Ama bunlar, Piramitlerin yanında bulunanların karşısında hiç kalır."

"Fatima var. Kazandığım her şeyden daha büyük bir hazine."

"O da Piramitlerin yanında değil."

Simyacı bir şişe açıp "Kötülük," dedi Simyacı, "insanın ağzından giren şeyde değildir. Kötülük oradan çıkandır. Unutma ki yüreğin hazinenin bulunduğu yerdedir. Ve çıktığın yolda keşfettiğin şeyin bir anlamı olması için hazineni mutlaka bulmak zorundasın. Yarın, deveni satıp bir at al, atlar yavaş yavaş yorulur. Ve sen onlardan neler isteyebileceğini ve ne zaman öleceklerini bilirsin."

Ertesi akşam Simyacı'nın çadırının önüne bir atla geldi delikanlı. Bir süre sonra Simyacı göründü. O da ata binmişti, sol omzunda bir şahin vardı. "Çölde bana hayatı göster," dedi Simyacı. "Çölde hayatın bulunduğu yeri bulabilen, çöldeki hazineleri de keşfedebilir."

Şimdiye kadar hiç gelmediği bir yerde atının yavaşladığını hissetti delikanlı. "Burada hayat var," dedi Simyacı'ya. "Ben çölün dilini bilmiyorum ama atım, hayatın dilini biliyor."

Atlarından indiler. Simyacı hiçbir şey söylemedi. Sessizce ilerleyerek taşlara bakmaya başladı. Birden durdu ve büyük bir dikkatle eğildi. Taşların arasında bir delik vardı yerde; Simyacı elini deliğe soktu. Elinde, kuyruğundan yakaladığı bir yılan vardı. Delikanlı, arkadaşının atının yanına gittiğini, hilal biçimli uzun kılıcını aldığını, bununla yere bir daire çizdiğini ve sürüngenin birden donup kaldığını gördü. "Korkma," dedi Simyacı. "Çizginin dışına çıkamaz. Çöldeki hayatı keşfettin, benim için gerekli olan işaretti."

"Bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü Piramitler, çölün ortasındadır."

"Ben vahada kalmak istiyorum," dedi delikanlı. "Fatima ile karşılaştım Ve benim için hazineden daha değerli Fatima."

"Fatima bir çöl kızıdır. Erkeklerin geri dönmek üzere gitmek zorunda olduklarını bilir. O çoktan buldu hazinesini; seni buldu. Şimdi senin de kendi aradığın şeyi bulmanı bekliyor. Aşkın, bir erkeğin kendi Kişisel Menkıbesinin peşinden gitmesine engel olmadığını anlamın gerekiyor. Böyle bir şey söz konusu olduğu zaman bil ki Evrenin Dili'ni konuşan Aşk değildir bu, yani gerçek Aşk değildir."

"Sizinle geleceğim," dedi delikanlı. Ve birden içinde büyük bir huzur hissetti.

"Yarın güneşten önce yola çıkacağız." Simyacı'nın tek yanıtı bu cümle oldu. Güneş doğmadan önce, çadırda kendisiyle birlikte kalan çocuklardan birini uyandırdı ve ondan, Fatima'nın oturduğu yeri göstermesini istedi Fatima çadırın kapısında göründü. Birlikte hurma ağaçlarının arasına yürüdüler. "Ben gidiyorum," dedi. "Ve geri geleceğimi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, çünkü..."

"Hiçbir şey söyleme," diyerek sözünü kesti Fatima. "İnsan sevdiği için sever. Aşkın hiçbir gerekçesi yoktur." Kucaklaştılar. Bedenleri ilk kez birbirine dokunuyordu. "Geri döneceğim," dedi bir kez daha delikanlı.

Yolculuklarının yedinci gününün akşamı, her zamankinden daha erken konaklamaya karar verdi Simyacı. Şahin, av aramaya gitti. Simyacı, kırbasını çıkartıp delikanlıya su verdi. "İşte, kısa bir süre sonra yolculuğun sona erecek," dedi. "Kişisel Menkıbenin izinden gittin: Kutlarım seni."

"Ama bana hiçbir şey söylemeden kılavuzluk ediyorsunuz. Bildiklerinizi bana öğreteceğinizi sanıyordum.

"Bir tek öğrenme yöntemi vardır," diye yanıtladı Simyacı. "Eylem yöntemi. Bilmen gereken her şeyi sana yolculuk öğretti. Öğrenmen gereken bir tek şey kaldı."

"Bilmem gereken daha ne var?" diye sordu delikanlı.

Bir simyacı olduğum için Simyacıyım ben," dedi, yemeklerini hazırlarken. "Bu bilimi atalarımın öğrendim, ki onlar da kendi atalarından öğrenmişlerdi. Ve dünyanın yaratılışından bu yana bu böyledir "Zümrüt Levha'da ne yazıyordu?" diye sordu delikanlı.

Simyacı bunun üzerine kuma bir şeyler çizmeye başladı, Delikanlı yaklaşıp kumun üzerinde yazılı olan sözcükleri okudu. "Zümrüt Levha'nın üzerinde yazılı olan işte buydu," dedi. "Bilgeler, doğal dünyanın Cennet'in bir görüntüsünden ve bir suretinden başka bir şey olmadığını anladılar. Tek gerçek şudur ki, var olan bu dünya, bundan daha mükemmel bir dünyanın var olduğunun güvencesidir. Tanrı bu dünyayı, insanlar, görülen nesnelere aracılığıyla manevi öğretileri ile bilgisinin mucizelerini anlayabilsinler diye yarattı. Ben buna Eylem diyorum." Bir tek kum tanesini seyretmen yeter; o zaman orada Evren'in bütün harikalarını göreceksin."

"Çölün içine dalmak için ne yapmalıyım?"

"Kendi yüreğini dinle. Yüreğin her şeyi bilir, çünkü Evrenin Ruhu'ndan gelmektedir ve bir gün oraya geri dönecektir.

Sessizce iki gün daha yol aldılar. Simyacı, en şiddetli savaşların olduğu yere yaklaştıkları için çok daha dikkatli davranıyordu. Ve delikanlı var gücüyle yüreğini dinlemeye çalışıyordu. "Yüreğimizi neden dinlemeliyiz?" diye sordu, mola verdikleri akşam.

"Çünkü yüreğin neredeyse hazinen de oradadır. Onu susturmayı hiçbir zaman başaramazsın. Hatta onu dinlemiyormuş gibi yapsan da o gene oradadır, göğsündedir; hayat ve dünya hakkında ne düşündüğünü sana tekrarlamayı sürdürecektir."

Yüreği ona Evrenin Ruhu'nun işlerini anlatmaya başladı. Her mutlu insanın, içinde Tanrı'yı taşıyan insan olduğunu söyledi. Ve tıpkı daha önce Simyacı'nın da söylediği gibi mutluluğun, çölün küçük bir kum tanesinde bulunabileceğini söyledi. Çünkü bir kum tanesi Yaratılış'ın bir anıdır ve evren, onu yaratmak için milyonlarca, milyonlarca yıl uğraşmıştır. "Yeryüzünde her insanın kendisini bekleyen bir hazinesi vardır," dedi yüreği delikanlıya.

"Biz yürekler, insanlar artık bu hazineleri bulmak istemedikleri için bunlardan pek ender söz ederiz. Onları küçük çocuklara anlatırız. Sonra herkesi, kendi yazgısının yoluna göndermek işini hayata bırakırız. Ne yazık ki, kendisine çizilmiş olan yolu, pek az insan izliyor; oysa bu yol, Kişisel Menkıbe'nin ve mutluluğun yoludur. İnsanların çoğu dünyayı korkutucu bir şey olarak görüyorlar ve yalnızca bu nedenden dolayı da dünya gerçekten korkutucu bir şey oluyor. O zaman biz yürekler, giderek daha alçak

sesle konuşmaya başlıyoruz ama asla susmuyoruz. Ve sözlerimizin duyulmaması için dilekte bulunuyoruz: Kendilerine çizmiş olduğumuz yolu izlemedikleri için insanların acı çekmelerini istemiyoruz."

"Peki yürekler, insanlara düşlerinin peşinden gitmek zorunda olduklarını neden söylemiyorlar?" diye sordu delikanlı, Simyacı'ya.

"Çünkü bu durumda en çok, yürek acı çeker. Ve yürekler acı çekmekten hoşlanmazlar. Evrenin Ruhu, bir düşü gerçekleştirmeden önce yol boyunca öğrenilen her şeye değer biçer. Bize karşı kötü duygular beslediği için böyle davranmaz. Düşümüzü gerçekleştirmemizin yanı sıra, ona doğru ilerlerken aldığımız dersleri de iyice öğrenmemizi ister. Ama insanların çoğunluğu, işte bu anda vazgeçerler. Çölün dilinde biz bu durumu şöyle tanımlarız: vahanın palmyeleri ufukta görünmüşken susuzluktan ölmek. Araştırma her zaman acemi talihiyle başlar. Ve her zaman "fatihin sınavı"yla sona erer."

Delikanlı ülkesinde söylenen eski bir atasözünü anımsadı: En karanlık an, şafak sökmeden önceki andır. Ufuk boyunca uzanan bir sıradağı aşmaya çalışırken Simyacı, Piramitlere iki günlük yol kaldığını söyledi. Delikanlının yüreği tehlike işareti verdiği sırada güneş batmaya başlamıştı. Çevrelerinde yüksek kumullar vardı ve delikanlı Simyacı'ya baktı; ama Simyacı, besbelli hiçbir şey fark etmemişti. Beş dakika sonra tam karşılarında karaltıları tanyerine düşen iki atlı gördü.

Delikanlı daha ağzını açıp Simyacı'ya bir şey söylemeden iki atlı, önce on, sonra yüz atlı oldu, en sonunda da bütün kumullar atlılarla doldu. İki yolcuyla, yakınlarda bulunan bir ordugâha götürdüler. Bir asker, Simyacı ile arkadaşını vahadaki çadırlara pek benzemeyen bir çadıra soktu. Çadırda kurmaylarıyla birlikte bir komutan vardı. "Biz yolcuyuz." dedi simyacı.

"Arkadaşın kim?" diye sordu Reis.

"Bir simyacı," dedi Simyacı. "Doğanın güçlerini bilir. Ve siz komutana, kendi olağanüstü güçlerini göstermek istemektedir. "Kabilenize takdime olarak para getirdim," diye araya girdi Simyacı, delikanlının ağzını açmasına fırsat bırakmadan. Ve delikanlının kesesini alarak altın liralara Reis'e verdi.

"Bir simyacı nedir?" diye sordu sonunda Arap. "Doğayı ve dünyayı bilen bir insandır. Canı isteseydi yalnızca rüzgârın gücünü kullanarak ordugâhı yerle bir edebilirdi."

"Böyle bir şey görmek isterdim," dedi Reis.

"Bize üç gün gerek," dedi Simyacı. "Sahip olduğu gücün etkisini göstermek için kendisi rüzgâr olacak. Bunu başaramayacak olursa, kabilenizin onuruna alçakgönüllü hayatlarımızı sunacağız.

"Onlara bütün hazinemi verdiniz!" dedi delikanlı. "Ömür boyu kazandığım her şeyi."

"Ama ölecek olsaydın ne işine yarayacaktı hazinen?"

"Ama nasıl rüzgâra dönüşebilirim bilmiyorum."

"Kendi Kişisel Menkıbesini yaşayan kimse neye ihtiyacı varsa hepsini bilir. Bir düşün gerçekleşmesini bir tek şey olanaksız kılar: başarısızlığa uğrama korkusu."

"Başarısızlığa uğramaktan korkmuyorum. Yalnızca rüzgâra nasıl dönüşebileceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse öğrenmen gerekecek. Hayatın buna bağlı."

"Ama ya başaramayacak olursam?"

"Kişisel Menkıbe'ni yaşamış olduğun için öleceksin.

"Rüzgâra dönüşmeyi bilmiyorum," diye tekrarladi bir kez daha.

"Sana söylemiş olduğum şeyi hatırla: Dünya, Tanrı'nın yalnızca görünen parçasıdır. Simya da tinsel yetkinliği maddi alana yönlendirir yalnızca.

Delikanlı ikinci gün, bütün öğle sonu boyunca çöle baktı. Yüreğini dinledi. Ve çöl de delikanlıyı saran korkuyu dinledi. Üçüncü gün yüce Reis, yüksek rütbeli subaylarını yanına çağırdı. "Rüzgâra dönüşecek olan şu çocuğa gidip bakalım," dedi Simyacı'ya.

"Delikanlı hala çölü seyrediyordu. Ne istiyorsun bugün benden?" diye sordu çöl. "Birbirimizi dün yeterince seyretmedik mi?"

"Bir yörende sevdiğim kadın yaşıyor. Bu yüzden engin kumlarına baktığım zaman onu seyretmiş oluyorum. Onun yanına geri dönmek istiyorum ve rüzgâra dönüşmek için senin yardımına gereksinimim var."

"Aşk nedir?" diye sordu çöl.

"Aşk, şahinin senin kumlarının üstünde uçtuğu zamanki şeydir. Çünkü sen, onun için yeşermiş bir kırsın ve hiçbir zaman avsız dönmedi senden. Senin kayalarını, kumullarını, dağlarını biliyor ve ona karşı cömertsin sen..."

"Şahinin gagası parçalarını kopartır," dedi çöl. "Avı yıllar boyunca beslerim, sahip olduğum pek az suyla susuzluğunu gideririm, ona yiyeceklerin yerini gösteririm; ve bir gün tam avın okşamalarını kumlarımda hissedeceğim sırada şahin gökyüzünden iner."

"Ama sen de kesinlikle bu son için besleyip büyütürsün avı, diye yanıtladı delikanlı: Şahini beslemek için. Ve şahin de insanı besleyecektir. Ve insan da bir gün senin kumlarını besleyecektir ve oradan yeni bir av doğacaktır. Böyledir dünyanın düzeni.

"Aşk bu mudur?"

"Evet, budur. O, avı şahine, şahini insana ve insanı yeniden çöle dönüştüren şeydir. Kurşunu altına dönüştüren ve altını da toprağın altına gizleyen şeydir."

Çöl bir süre sessiz kaldı. "Rüzgârın esebilmesi için kumlarımı sana veriyorum. Ama ben tek başıma bir şey yapamam. Rüzgârın da yardımını iste."

Rüzgâr, delikanlının yanına gelip onun yanağını okşadı. Delikanlının, çölle yaptığı konuşmayı duymuştu, çünkü rüzgârlar her zaman her şeyi bilirler. Dünyayı dolaşıp dururlar. "Çölün ve rüzgârın diliyle konuşmayı kim öğretti sana?" dedi rüzgar.

"Yüreğim," diye yanıtladı delikanlı. "Bana bir süre için rüzgâr olmayı öğret," diye rica etti delikanlı. "İnsanlar ile rüzgârların sınırsız olanaklarını birlikte konuşabilelim. Hepimizi aynı El yaptı ve hepimiz aynı Ruh'a sahibiz. Senin gibi olmak istiyorum, her şeye nüfuz etmek, denizleri aşmak, hazinemi örten kumları kaldırmak ve sevgilimin sesini yanıma getirtmek istiyorum... Buna Aşk adı verilir," dedi delikanlı, rüzgârın, isteğini yerine getirmeyi kabul etmek üzere olduğunu görünce. "Sevdiğimiz zaman evrenin bir parçası oluruz. Sevdiğimiz zaman olanları anlamaya gereksinimimiz yoktur, çünkü o zaman

olanlar bizim içimizde olur ve insanlar rüzgâra dönüşebilir. Kuşkusuz, rüzgârların onlara yardım etmesi koşuluyla." Rüzgâr çok gururluydu. Delikanlının söyledikleri onu kıskırttı. Çölün kumlarını savurarak alabildiğine hızla esmeye başladı. Ama bütün dünyayı dolaşmış olmasına karşın, insanı rüzgâra dönüştürmeyi hâlâ beceremediğini sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve Aşk'ın ne olduğunu bilmiyordu.

"Dünyada yaptığım geziler sırasında birçok insanın gökyüzüne bakarak aşktan söz ettiklerini fark ettim," dedi rüzgâr; sınırları olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı için öfkeliydi. Belki de en iyisi göğe sormaktı.

"Öyleyse, bana yardım et," diye rica etti delikanlı. "Kör olmadan güneşe bakabilmem için ortalığı tozla sar. Bunun üzerine rüzgâr daha güçlü esmeye başladı ve gökyüzü kumla kaplandı: Ordugâhta, ne olup bittiğini anlamak güçleşiyordu. Kayalıkta, subaylardan biri yüce Reis'e dönüp konuştu: "Bu kadarla yetinmek belki de daha iyi."

"Allah'ın büyüklüğünü görmek istiyorum," dedi Reis, sesinde saygı vardı. "İnsanın, rüzgâra dönüşmesini görmek istiyorum."

"Rüzgâr, bana senin Aşk'ı tanıdığını söyledi," dedi delikanlı Güneş'e. "Aşk'ı biliyorsan, Evrenin Ruhunu da biliyorsundur çünkü o da Aşk'tan yapılmıştır."

Bulduğum yerden," diye yanıtladı Güneş, "Evrenin Ruhunu görebiliyorum. Benim ruhumla iletişim halindedir ve ikimiz, birlikte, bitkileri büyütüp gölge arayan koyunları yürütürüz. Bulduğum yerden (ve Dünya'dan çok uzaktayım), sevmeyi öğrendim. Dünyaya biraz daha yaklaşacak olsam, üzerinde bulunan her şeyin yok olacağını ve Evrenin Ruhunun yok olacağını biliyorum. Bu nedenle karşılıklı bakışmakla yetiniriz ve birbirimizi seviyoruz: Ben ona hayat ve ısı veriyorum, o da bana yaşama nedeni veriyor. Ve Evrenin Ruhunu tanıyorum, çünkü Evren'deki sonsuz yolculuğumuzda uzun uzun konuştuk onunla. En büyük sorununun, şimdiye kadar yalnızca madenlerin ve bitkilerin, her şeyin bir ve tek şey olduğunu anlamış olmaları olduğunu söyledi. Ve bununla birlikte demirin bakıra benzer olması, bakırın altına benzemesi gerekli değil. Her şey, bu biricik şeyin içinde kendi gerçek görevini yerine getirmektedir ve her şeyi yazan El, beşinci gün durmuş olsaydı her şey bir Barış Uyumu olarak kalacaktı."

"Ama altıncı gün vardı."

"Sen bir bilginsin, çünkü her şeyi belli bir uzaklıktan görüyorsun," dedi delikanlı. "Ama Aşk'ı tanımıyorsun. 'Altıncı gün' olmasaydı insan yaratılmayacaktı; bakır hep bakır olarak ve kurşun hep kurşun olarak kalacaktı. Herkesin kendi Kişisel Menkıbesi kendine çok doğru, ama bu Kişisel Menkıbe bir gün gerçekleşecek. Öyleyse daha iyi bir şeye dönüşmek ve Evrenin Ruhu gerçekten bir ve tek şey oluncaya kadar yeni bir Kişisel Menkıbe'ye sahip olmak gerekir."

Güneş düşünceye daldı ve daha çok parlamaya başladı. Bu görüşmeyi değerlendiren rüzgâr da Güneş'in delikanlıyı kör etmemesi için daha güçlü esmeye başladı.

"Peki, benim Aşk'ı tanımadığımı niçin söylüyorsun?" diye sordu Güneş.

"Çünkü Aşk, ne çöl gibi devinimsiz durmaktan, ne rüzgâr gibi dünyayı dolaşmaktan, ne de senin gibi her şeyi uzaktan görmekten ibarettir. Aşk, Evrenin Ruhunu değiştiren ve geliştiren güçtür. İlk kez onun içine girdiğim zaman, onun kusursuz olduğunu sandım. Ama daha sonra onun, yaratılmış olan her şeyin yansıması olduğunu, onun da savaşları ve tutkuları olduğunu gördüm. Evrenin Ruhunu bizler besliyoruz ve üzerinde yaşadığımız dünya, bizim daha iyi ya da daha kötü olmamıza göre, daha iyi ya da daha kötü olacaktır. Aşk'ın gücü işte burada işe karışır, çünkü sevdiğimiz zaman, olduğumuzdan daha iyi olmak isteriz her zaman."

"Peki ne istiyorsun benden?" diye sordu Güneş.

"Benim rüzgâra dönüşmeme yardım et," diye yanıtladı delikanlı.

"Evren, benim yaratıkların en bilgini olduğumu bilir," dedi Güneş. "Ama seni rüzgâra nasıl dönüştüreceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse kime başvurmalıyım?"

Güneş bir süre sustu. Rüzgâr dinliyor ve bilgisinin sınırsız olduğunu bütün dünyaya yayıyordu.

Bununla birlikte, Evrenin Dili'ni konuşan delikanlının elinden kurtulamıyordu Güneş. Her şeyi yazan El ile konuş," dedi.

Rüzgâr bir sevinç çılgılığı attı ve her zamankinden daha güçlü esmeye başladı. Az sonra, kumların üzerine dikilmiş çadırlar yıkıldı ve hayvanlar iplerinden, bukağlarından kurtuldu. Kayanın üzerindeki insanlar, rüzgârda sürüklenmemek için birbirlerine sarıldılar.

Bunun üzerine delikanlı, her şeyi yazmış olan El'e doğru döndü. Ve daha ağızını açıp tek sözcük söylemeden, evrenin sessizleştiğini ve hep böyle sessiz kalacağını hissetti. Bir sevgi coşkusu fıskırdı yüreğinden ve ağlamaya başladı. Şimdiye kadar hiç yapmadığı bir duaydı bu, çünkü sözcüksüz bir yakarıydı ve hiçbir şey istemiyordu. Koyunlarına bir otlak bulduğu için şükretmiyordu; daha fazla kristal satmak için yakarmıyordu; rastladığı kadının dönüşünü beklemesini dilemiyordu. Oluşan sessizlikte çölün, rüzgârın ve Güneş'in de El'in yazmış olduğu işaretleri aradıklarını, kendi yollarını izlemek ve zümrüt parçasının üzerine kazınmış olan şeyi anlamak istediklerini anladı. Bu işaretlerin Yeryüzü'nde ve Uzak'da dağılmış olduklarını, görünüşte hiçbir varlık nedenleri ve anlamları bulunmadığını; ne çöllerin, ne rüzgârların, ne güneşlerin ve ne de insanların niçin yaratılmış olduklarını bilmediklerini biliyordu. Ama El'in bütün bunlar için bir nedeni vardı ve yalnızca o, bu mucizeleri gerçekleştirebilir, okyanusları çöle ve insanları rüzgâra dönüştürebilirdi. Çünkü bir yüce iradenin, Evren'i, dünyanın yaratılışının altıncı gününün Büyük Yapıt'a dönüştüğü noktaya götürmüş olduğunu yalnızca bu El anlıyordu. Ve delikanlı, Evrenin Ruhuna daldı ve Evrenin Ruhunun, Tanrı'nın Ruhunun parçası olduğunu gördü ve Tanrı'nın Ruhunun, kendi ruhu olduğunu gördü.

Samyeli o gün daha önce hiç esmemiş olduğu gibi esti. Kuşaklar boyu Araplar, rüzgâra dönüşen ve çölün en büyük muharip reislerinin savunduğu bir ordugâhı az kalsın yerle bir eden delikanlının efsanesini anlattılar. Samyeli esmez olunca hepsi delikanlının bulunduğu yere gözlerini çevirdiler. Delikanlı bulunduğu yerde değildi; ordugâhın öteki ucunda nöbet tutan, tepeden tırnağa kumla kaplı bir nöbetçinin yanında duruyordu Ertesi gün Reis, Simyacı ve delikanlıyla vedalaştı ve yanlarına gitmek istedikleri yere kadar kendilerine eşlik edecek bir muhafız takımı verdi. Bütün bir gün yol aldılar. Akşama doğru bir Kıpti manastırına vardılar. Simyacı, muhafız takımını geri yolladı ve atından indi.

"Bundan sonra sen tek başına gideceksin," dedi.

"Piramitlere üç saatlik yol kaldı."

"Şükran," dedi delikanlı. "Bana Evrenin Dili'ni öğrettiniz."

"Çoktandır bilmekte olduğun şeyi sana hatırlatmaktan başka bir şey yapmadım."

Simyacı, manastırın kapısını çaldı. Siyahlar giyinmiş bir keşiş kapıyı açtı. Simyacı ile keşiş aralarında konuştular bir süre, sonra Simyacı, delikanlıyı içeri aldı. "Mutfağı bir süre kullanmama izin vermesini istedim," dedi.

Simyacı ateş yaktı,keşiş biraz kurşun getirdi; Simyacı kurşunu bir demir kapta eritti. Kurşun iyice sıvılaştı, soğumaya bıraktı. Artık Kurşun değildi. Altın olmuştu. "Ben de bir gün bunu yapmayı öğrenebilecek miyim acaba?" diye sordu delikanlı.

"Bu benim Kişisel Menkıbem, seninki değil," diye yanıtladı Simyacı; "ama bunun mümkün olduğunu sana göstermek istiyordum." Simyacı altını dört parçaya böldü.İkinci parçayı delikanlıya verdi. Peki bu ikinci parçayı neden veriyorsunuz?"

"Çünkü, yolculuğun sırasında kazandığın paraları iki kez yitirdin. Birini hırsız, ötekini muhriplerin reisi aldı. Ben, ülkesinin atasözlerine inanan yaşlı ve boş inançlı bir Arap'ım: 'Bir kere olan bir daha asla tekrarlamaz. Amma ve lakin iki kere olan mutlaka üçüncü defa da olacaktır.'"dedi simyacı ve elveda diyerek ayrıldılar.

Yüreğinin söylediklerini dikkatle dinlemeye çalışarak iki buçuk saat çölde yol aldı. Hazinesinin gizli olduğu yeri ona yüreği söyleyecekti."Hazinenin neredeyse yüreğin de orada olacak," demişti Simyacı. Bir kumula tırmanmaya hazırlanırken işte tam o anda, yüreği kulağına fısıldadı: "Ağlayacağın yere iyi dikkat et; çünkü ben oradayım ve hazinenin de oradadır. Birkaç dakika sonra kumulun tepesine ulaştıncaya yüreği hopladı. Dolunay ve çölün beyazlığının aydınlattığı Piramitler, bütün görkemiyle karşısında yükseliyorlardı. Dizüstü düşünüp ağladı. Kişisel Menkıbesine inanmış olduğu, bir gün bir krala, daha sonra da bir tüccara, bir İngiliz'e,bir simyacıya rastladığı için Tanrı'ya şükreliyordu. Ve hepsinden önemlisi, Aşk'ın, bir erkeği Kişisel Menkıbesinden asla uzaklaştıramadığını kendisine anlatan bir çöl kadınına rastlamış olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu. İşte hazinesine ulaşmıştı ve bir girişim, ancak amacına ulaştığında sona erebilirdi. Kumulun tepesinde ağlamıştı. Yere baktı, gözyaşlarının düştüğü yerde bir bokböceği dolaşıyordu. Çölde yaşadığı süre içinde bokböceklerinin, Mısır'da Tanrı'nın simgesi sayıldıklarını öğrenmişti. Ve yüreği ona gözyaşlarının düştüğü yeri kazmasını söylemişti. Birkaç taş yerinden sökmeye çalışırken birden ayak sesleri duydu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu gelenlerden biri. "Biz savaş mültecileriyiz," dedi bir başkası. "Oraya ne sakladığını bilmemiz gerekiyor. "Bir şey gizlemiyorum," diye yanıtladı delikanlı Para gerekli bize." Ve sonunda cebindeki altın parçasını buldular. Güneşin ilk ışıkları belirinceye kadar uzun uzun dövdüler onu. Giysileri lime lime olmuştu, ölümün yaklaştığını hissediyordu Ve yediği yumruklarla şişmiş, yaralı ağzıyla, Mısır Piramitlerinin yakınlarına gömülmüş hazineyi iki kez düşünde gördüğünü anlattı saldırganlara."

Adamı bırakabiliriz. Başka bir şeyi yok. Bu altını da çalmış olmalı."dedi reisleri. Sonra delikanlıya dönüp: "Ölmeyeceksin," dedi. "Yaşayacaksın ve insanın bu kadar budala olmaya hakkı olmadığını da öğreneceksin. Şimdi senin bulunduğun yerde, bundan iki yıl kadar önce, üst üste aynı düşü gördüm. Düşümde İspanya'ya gitmem, çobanların koyunlarıyla birlikte içinde uydukları, ayın eşyalarının konulduğu, yerde büyümüş bir firavunciri bulunan yıkık bir köy kilisesi aramam gerektiğini görüyordum ve bu firavuncirinin dibini kazarsam gizli bir hazine bulacaktım. Ama sadece aynı düşü iki kez gördüğüm için çölü geçecek kadar budala değilim ben." Sonra yürüyüp gitti..

Delikanlı güçlkle doğruldu ve bir kez daha Piramitlere baktı. Piramitler ona gülümsedi ve o da yüreği neşeye dolu gülümsedi onlara. Hazinesini bulmuştu. Delikanlının adı Santiago idi. Akşam olmak üzereyken, terk edilmiş küçük kiliseye geldi. Ayın eşyalarının konulduğu yerde büyümüş bir firavunciri vardı hâlâ ve yarı yıkık çatısından hâlâ yıldızlar görülebiliyordu. Birinde buraya koyunlarıyla birlikte gelmiş ve düş görmesinin dışında sakın bir gece geçirmiş olduğunu anımsadı.

Şimdi yanında sürüsü yoktu. Ama elinde bir kürek vardı. Uzun süre gökyüzüne baktı. Sonra heybesinden bir şarap şişesi çıkardı ve şarap içti. Çölde yıldızlara bakıp Simyacı'yla şarap içtiği günü anımsadı. Geçtiği bütün yolları ve Tanrı'nın kendisine hazinenin bulunduğu yeri göstermek için seçtiği

tuhaf yöntemi düşündü. Üst üste gördüğü düşlere inanmasaydı, çingeneye, krala, hırsıza rastlamasaydı... "Doğrusu uzun bir liste; ama yol boyunca işaretler vardı ve yanılmam olanaksızdı," diye düşündü. Farkına varmadan uykuya daldı.

Uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Hemen firavunincirinin dibini kazmaya başladı. "Yaşlı büyücü," dedi kendi kendine, "her şeyi bal gibi biliyordun. Bu kiliseye geri dönebilmem için biraz altın bile bıraktın. Paçavralar içinde geri döndüğümü görünce katıla katıla güldü keşiş.

"Sanki bunlardan esirgeyemez miydin beni? " Rüzgârın kendisini yanıtladığını duydu.

"Hayır. Sana bunu söyleseydim, Piramitleri görmeyecektin. Piramitler çok güzel, öyle değil mi sence?" Simyacı'nın sesiydi bu. Gülümsedi ve kazmaya koyuldu. Yarım saat sonra sert bir şeye çarptı kürek. Bir saat sonra önünde eski İspanyol altın parasıyla dolu bir sandık vardı. Ayrıca değerli taşlar...

Heybesinden Urim ile Tummim'i çıkardı. Taşları ancak bir kez kullanmıştı, bir sabah, bir çarşıda. Hayatında ve yolu üzerinde bir yığın işaretler vardı" Gerçekte kendi Kişisel Menkıbesini yaşayan kimseye karşı hayat cömerttir," diye düşündü. Ve bunun üzerine Tarifa'ya gitmesi ve bütün bunların onda birini çingene kadına vermesi gerektiğini anımsadı. Derken rüzgâr esmeye başladı. Gündoğusu' ydu esen, Afrika'dan gelen rüzgâr. Ne çölün kokusunu, ne de Magriplilerin istila tehdidini getirmişti. Bunun yerine çok iyi tanıdığı bir kokuyu ve usulca gelip dudaklarına konan bir öpücüğün mırıltısını getiriyordu.

Gülümsedi. İlk kez böyle bir şey yapıyordu genç kız. "Geliyorum Fatima," dedi. "Geliyorum."